

लोकसीमातिवर्तिन् adj. die Grenzen des Alltäglichen überschreitend, ungewöhnlich, übernatürlich SĀH. D. 76, 4. — Vgl. लोकातिग, लोकातिशय.
 लोकसुन्दर 1) adj. (f. ३) allgemein für schön geltend R. 3, 40, 20. —
 2) m. N. pr. eines Buddha LALIT. ed. Calc. 8, 17.
 लोकस्थल n. ein Fall des gemeinen Lebens KUSUM. 33, 8.
 लोकस्थिति f. ein allgemein geltendes Gesetz Spr. 1125, v. l. 3892.
 ÇĀṢK. zu BṚH. ĀR. Up. S. 260.
 लोकस्पृत् adj. = लोकसनि TS. 7, 5, 24, 1. — Vgl. लोकस्मृत्.
 लोकस्मृत् MAITRAJUP. 6, 35, v. l. für लोकस्पृत् der TS. = पृथिवीलोकस्य स्मृती Comm.
 लोकहास्य adj. ein Gegenstand des allgemeinen Spottes seiend; davon nom. abstr. °ता KATHĀS. 61, 6.
 लोकहित n. das Heil der Welt BHĀG. P. 2, 1, 1.
 लोकाकाश m. der Weltraum SARVADARÇANAS. 35, 20; vgl. COLEBR. Misc. Ess. I, 386.
 लोकात्ति m. N. pr. eines Lehrers COLEBR. Misc. Ess. I, 17. 144. Ind. St. 1, 233. VP. 282. KULL. zu M. 3, 160. Verz. d. Oxf. H. 32, a, 37. 55, b, 5. लोकात्तिन् 8. — Vgl. लोकात्त, लोकात्ति, लौगात्ति (die richtige Form).
 लोकाचार m. das gewöhnliche Thun und Treiben, Herkommen, die allgemeine Sitte Spr. 152. 3711. KULL. zu M. 9, 25.
 लोकातिग adj. = लोकसीमातिवर्तिन् SĀH. D. 237.
 लोकातिशय adj. dass. SĀH. D. 782.
 लोकात्मन् m. die Seele der Welt: विश्व R. 1, 43, 31.
 लोकादि m. der Anfang der Welt so v. a. der Schöpfer der Welt MBH. 7, 2863.
 लोकाधिप m. Oberherr der Welt so v. a. ein Gott AÇOKĀVAD. 30.
 लोकाधिपति m. der Oberherr der Welt KAUSH. Up. 3, 8. WEBER, RĀMAT. Up. 305.
 लोकानुग्रह m. das Heil der Welt, — des Volkes ÇĀK. 64, 21. °कर्तृ Spr. 2681. fg. उभयलोकानुग्रह ÇĀK. 193.
 लोकानुराग m. die Liebe der Menschen, die allgemeine Liebe Spr. 3038.
 लोकात्तर n. die andere Welt, das Jenseits: °मुख RAGH. 1, 69. RĀGĀ-TAR. 3, 473. लोकात्तरादिवायातं मेने धर्मं तदा ज्ञानः 1, 330. RAGH. 6, 45. लोकात्तरं गम् oder यां sich in's Jenseits begeben, sterben R. 2, 103, 12 (111, 17 GORR.). KATHĀS. 21, 110. Spr. 8417. BHĀG. P. 4, 28, 18.
 लोकात्तरिक adj. (f. स्त्री) zwischen den Welten wohnend, — gelegen VJUTP. 81. BURN. Intr. 81, N. 3. Lot. de la b. l. 832. fgg.
 लोकापवाद m. der Tadel der Welt, eine üble Nachrede MBH. 7, 5109. RAGH. 14, 40. Spr. 2773. PRAÇNOTTARĀM. 26 in Monatsber. der Berliner Ak. d. Ww. 1868, S. 111. RĀGĀ-TAR. 1, 266. Verz. d. Oxf. H. 138, a, 6. 7.
 लोकाभिलाषित 1) adj. allgemein begehrt, — geliebt. — 2) m. N. pr. eines Buddha LALIT. ed. Calc. 5, 21 (°लाषित gedr.). °लाषिन् VJUTP. 3.
 लोकाभ्युदय m. das Heil der Welt RAGH. 3, 14.
 लोकायत adj. materialistisch; in Verbindung mit शास्त्र, मत, तत्त्व, oder n. (AK. 3, 6, 2, 32) mit Ergänzung dieser Worte der Materialismus, die Lehre des KĀRVĀKA gaṇa उक्थादि zu P. 4, 2, 60. TRĪK. 3, 3, 171. Vie de HIŪEN-TSANG 223. PRAB. 27, 18. 87, 16. SARVADARÇANAS. 2, 4. अत एवार्थकामानुगैर्लोकैरायतं विस्तृतं लोकायतमित्यन्वर्थमस्य नामधेयं VI. Theil.

यम् ĀRJAVIḌSUDH. प्रायेणैव हि मीमांसा लोके लोकायतीकृता KUMĀRILA bei MUIR, ST. III, 209. m. ein Materialist Lot. de la b. l. 280. NILAK. zu HARIV. 14068. Im PĀli soll लोकायत eine erfundene Geschichte, Roman bedeuten; vgl. BURN. in Lot. de la b. l. 409 und लोकायतिक.
 लोकायतन m. nach COLEBR. so v. a. लोकायतिक COLEBR. Misc. Ess. I, 404. wohl fehlerhaft für लोकायत.
 लोकायतिक m. ein Materialist H. 863, Sch. COLEBR. Misc. Ess. I, 402. fgg. ÇĀṢK. zu BṚH. ĀR. Up. S. 7. zu PRAÇNOP. S. 232. bei WIND. Sancara 94, 1. Verz. d. Oxf. H. 216, a, 3 v. u. Eine andere Bed. wird vielleicht das Wort MBH. 1, 2889 (= HARIV. 14068) und Lot. de la b. l. 168 (vgl. 409) haben. NILAK. zu MBH. 1, 2889 erklärt लोकायतिकमुष्यैः durch: लोक एवायतते ते लोकायतिकाः । तेषु लोकायतनपरेषु मुष्यैः zu HARIV. 14068 durch शास्त्रविद्भिः; vgl. लोकायत am Ende und लोकायतिक.
 लोकायन als Boiw. von Nārājaṇa wohl zu dem die Welt hinstrebt, in dem die Welt aufgeht HARIV. 8819. 12008.
 लोकालोक 1) n. sg. und m. du. die Welt und die Nichtwelt: °विनाश MBH. 9, 2741. लोकालोकात्तकरण 13, 816. लोकालोकात्तरेषु 802. MĀRK. P. 45, 58 (wo wohl इदं st. इमं zu lesen ist). 54, 2. लोकालोकयोरत्तराले BHĀG. P. 5, 20, 34. — 2) m. Bez. des mythischen Gebirges, das die Welt von der Nichtwelt trennt, des Walles am Ende der Welt, der von der einen Seite hell, von der anderen dunkel ist, AK. 2, 3, 2. H. 1031. ŚĀRJAŚ. 13, 16. RAGH. 1, 68. RĀGĀ-TAR. 1, 187. VP. 202. 226. BHĀG. P. 5, 20, 34. 36. 38. 10, 89, 48. Verz. d. Oxf. H. 48, a, 1 v. u. b, 7. ÇĀṢK. zu BṚH. ĀR. Up. S. 371. SĀJ. zu ÇĀT. Br. S. 1132.
 लोकावेत्तण n. die Sorge um das Volk Spr. 2838.
 लोकिन् (von लोक) adj. eine Welt besitzend, pl. die Bewohner der Welten MUND. Up. 2, 2, 2. die beste Welt besitzend (Comm.) ÇĀT. Br. 11, 8, 4, 5. KĀND. Up. 2, 17, 2.
 लोकेश m. 1) Herr der Welt KAUSH. Up. 3, 8. M. 3, 97. R. 7, 23, 1, 39. BHĀG. P. 3, 6, 20. 22. pl. 6, 7, 35. 8, 9, 4. 22, 34. PAÑĀR. 3, 11, 24. Bein. Brahman's AK. 1, 1, 1, 11. H. 213. — 2) N. pr. eines Buddha TRĪK. 1, 1, 14. BURN. Intr. 537. WILSON, Sel. Works II, 27. — 3) Quecksilber RĀGĀN. im ÇKDR.
 लोकेश्वर m. 1) Herr der Welt ÇĀT. Br. 14, 7, 2, 24. MBH. 8, 1485. R. 4, 10, 13. WILSON, Sel. Works II, 23. fgg. — 2) N. pr. eines Buddha TRĪK. 1, 1, 15. WILSON, Sel. Works II, 17. fgg. °राज्ञ BURN. Intr. 100.
 लोकेश्वरात्मजा f. Lokeshvara's Tochter, N. pr. einer buddh. Göttin TRĪK. 1, 1, 18.
 लोकेश्वरि f. N. einer best. Ishti ĀÇV. Çr. 2, 10, 19.
 लोकिकबन्धु m. der einzige Freund der Welt, Beiw. Gotama's und ÇĀkjamuni's WILSON, Sel. Works II, 9.
 लोकैषणा f. das Verlangen nach dem Himmel NṚS. TĪP. Up. in Ind. St. 9, 149.
 लोकाक्ति f. ein landläufiger Ausspruch, Sprichwort Spr. 4238.
 लोकात्तर adj. (f. स्त्री) über das Alltägliche hinausgehend, ungewöhnlich, ausserordentlich (Gegens. लौकिक, सार्वलौकिक): धर्म KATHĀS. 27, 21. WASSILJEW 140. क्लित RĀGĀ-TAR. 1, 158. स्वामिन् 4, 333. कुल 426. किं न लोकात्तरमभूदुपतेयकर्मणः 3, 390. विद्या Verz. d. Oxf. H. 154, b, N.